

DU IN NIVERSELA CLUJ. ECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Osana, binecuvântat e celce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israil!”

(Ioan 11, 13.)

Acuma unamie și nouă sute de ani, pe această vreme, cu șase zile înainte de sărbătorile Paștilor, intra Isus în Ierusalim. Era cea din urmă a lui intrare în acest oraș, plin de mărire și păcate. De aceea nu vrea să o facă cași de altă dată, strecurându-se printre mulțime ca un necunoscut, ci-și alege o intrare mai potrivită cu chemarea sa, o introducere mai vrednică de sfârșitul care îl așteaptă pe vârful Golgothei.

Pe un mânz de azină, pe care n'a fost încă șea, acoperit cu hainele celorce credeau că în „prooroc” vine împăratul mântuitor din robia trupului și hrănitor al mândriei de neam ales și ridicător de biserică pentru preamărirea îngâmării fățarnice a unui popor păcătos intră azi Domnul.

În calea Lui, pe pietrele aspre ale dealului ce scoboară de pe Golgotha spre Biserica lui Solomon, hainele așternute pe jos ale însuflețitului popor făceau moale și plăcută calea sub copitele puiului de azină, aceea cale, care din nestatornicia tot a acestei mulțimi nu mai mult decât peste trei zile va fi stropită de sângele Celui sărbătorit și va fi îngreunată de crucea care-i va apăsa umerii săi goi. Dar acum acest popor îl preamărește. Acum acest popor se pare că este ieșit din fire, saltă, se avântă în copaci să taie ramuri și să le aștearnă în calea Lui și să-i împletească cununi de preamărire cași împăratului, os din osul lui David, chemat să reînălțe împărăția decăzută a acestuia.

Însuflețirea celor mari a pus glas de bucurie în gurile copiilor și strigătele unui întreg popor se ridicau până la ceruri, asal-tând bolțile țării cu sunetul reflectat înzecat de înaltele ziduri ale cetății: „Osana binecuvântat e celce vine întru numele Domnului.” „Osana fiul lui David,” „Osana împăratul lui Izraeli.

Bucuria nespus de mare a mulțimii se pare că alungase și de pe fețele apostolilor noul negrii ai grijilor zilei de mâine, pentru care i-a pregătit Domnul. Nu vedeau mai mult în Isus pe Fiul Omului celce se va da spre moarte de către farisei și cărturari, ci numai pe împăratul impresurat de mulțimea ce-l aclama; în glasurile acesteia nu auzia pe acel „restignește-l” ce peste trei zile cu aceeaș putere va sbiciui ușile palatului guvernatorului, Pilat, ca să fie ascultat . . .

Iar Isus tace. Nu contrazice sărbătorii. Aceasta i se cuvine Lui! El este într'adevăr fiul lui David! El este într'adevăr împărat! Lui i se cade să-i strigăm cu mic și mare „Osana, osana bine ești cuvântat.” Numai, când fariseii fățarnici cer ca să oprească mulțimea, ca să nu strige, le spune că trebuie să strige, căci dacă ar tăcea ei, ar striga zidurile și pietrele!

Isus celce intră în Ierusalim, trebuie preamărit. El merge să săvârșească jertfa cea făgăduită din veci, El trebuie înălțat. Trebuie să-l preamărească inimile, să i se inchine sufletele; să-i strige „mărire” cetele de copii, să-i tune „osana” milioanele de piepturi de bărbați și femei căci altcum va striga întreagă firea: cerul și pământul, mările și vânturile, vor striga chiar pietrele și zidurile moarte, căci azi merge să moară Acela ce este nemuritor.

Osana ție Doamne!

Tălharul.

De M. Herodek.

Lumina Soarelui se coboară fierbincandescent asupra deșertului, care asemenea unei vaste mări fără țărnuț se întinde, natura e așa de liniștită și imobilă, ca și cum brațele morții ar fi cuprins-o. Și oamenii aceia, cari se odihnesc în umbra unui bloc de stâncă crăpată în nisipul deșertului, sunt asemenea adormiților. Odată unul dintre cei doi tineri arși de soare subit își ridică capul și privește în depărtarea nemărginită.

— Dismas, tu nu auzi nimic?

Atunci celalalt ridică mărma murdară care îl apără contra căldurei arzătoare a soarelui și își lipește urechea de nisipul galben al deșertului.

— Ai dreptate Gosmas, aud pași.

— Ar fi chiar vremea — murmură supărat agrăitul și privește cercetător armele ascunse în haina lui de beduin. — Deja de două zile stăm aici în pândă și nici o muncă mai însemnată nu am găsit.

Până ce vorbește, o grupă ciudată apare, mai nainte nedeslușit, apoi cum se apropie tot mai clar, O tânără femeie șezând pe un animal, ține în brațele sale un copil mic, lângă ei pășește un bărbat mai în vârstă și conduce animalul.

Privește Dismas, în fine vine prada! șoptește Gosmas și se îndreaptă.

Călătorii ajung acum de tot aproape, bărbatul pare a nu cunoaște drumul, căci îngrijorat privește în jurul său. Atunci observă pe cei doi și de pe buzele sale se desprinde un strigăt de bucurie.

— În numele Domnului, spuneți-mi, oare acesta e drumul către oazul cel mare? Și putem să-l ajungem înainte de a înopta, strigă el.

În loc de răspuns tălharii înaintează și îi opresc.

— Sunteți în mâinele noastre și tot ce aveți este al nostru, urlă Gosmas și ochii săi negri cu lăcomie privesc traista mică, care atârnă pe spatele măgarului.

Dismas ține frâul animalului și ochii lui întunecoși mirați lunecă dela tânăra, palidă mamă, pe care spaima o face și mai albă, la copilul admirabil, al cărui obrăzor trandefiriu fără spaimă se întoarce spre el. Pe un moment își amintește vre-

mea când și el asemenea acestui copil inocent și fericit, s'a odihnit în brațele mamei sale. Cuvintele lui sunt aproape duioase, când spune:

— Dați-ne din pâinea voastră și din vinul vostru și vă odihniți puțin.

Și Iosif din Nazaret își împărțește cu cei doi mâncarea și băutura sa, până ce Maria copilul și măgarul se odihnesc în nisipul galben al deșertului. Gosmas înghite binișor din vinul cedat de Dismas și nu peste mult și el își întinde membrele mușculoase pe nisipul pătruns de soare. Un somn greu și adânc l-a cuprins. Dismas încă o dată îl privește indetulit și apoi sfătuește mica familie ca să-l urmeze, căci îi va arăta drumul spre oazul cel mare.

Iosif deșteaptă măgarul, mama cu copilul se suie pe el și hoțul Dismas le arată drumul pe care el a umblat deja adesea ziua și noaptea. Nu se poate altfel, căci o putere supranaturală îl gonește, ca să-i favorizeze pe străini și să-i scape din puterea tovarășului său. Și așa colindă o vreme prin nisip și pietriș. Discul Soarelui deja de mult a dispărut între norii vaporosi și secera palidă a Lunei se arată pe bolta cerească. Micul caravan fără vorbă și liniștit merge înainte; hoțul din nou și din nou îl privește pe amabilul copil, care în brațele mamei lui doarme pașnic.

Acum, în fine văd deaproape arborii și tufele oazului mare, care în culoarea lui închisă bine pronunțat și aproape grav se reliefează în lumina palidă a Lunei. Dismas încă numește satul, unde trebuie să se odihnească, le dorește călătorie norocoasă și se pregătește să se reîntoarcă. Maria și Iosif îi spun cuvinte de mulțumire și de binecuvântare. Copilul se deșteaptă spre cea mai mare bucurie a banditului. Privirile lor se întâlnesc și inima flăcăului dur se umple de fericire până atunci nesimțită.

Deasupra Ierusalimului a orașului cel sfânt, Soarele strălucește fierbinte, incandescent; zidurile albe orbesc ochii, acoperișurile și cupolele sclipesc, ca metalul lichid. Pe șosele și pe străzi e azi liniște ciudată și oamenii nu circulă căci toată lumea e pe înălțimile Golgotei, să privească tragedia cea mare, ce are loc azi acolo. Azi îl răstignesc pe profetul cel mare care a fost numit de ei Hristos, Mesia, împăratul ovreilor, și cu el îi răstignesc pe cei doi

mari tâlhari, pe Dismas și Gosmas. Loviturile de ciocan se auzeau înspăimântător. În fine s'a terminat. În aerul albastru trei cruci se ridică și le înconjoară marea patimei eliberate, a mâniei, a urei și a curiozității.

Acolo atâră cei trei nenorociți, în mijloc Galileanul și alături tâlharii, ridicați între Cer și între Pământ. Gosmas blestema pe Isus și împreună cu tumultul prostit și fanatizat îl batjocorește :

— Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-te de pe cruce! Ajută-te și ajută-ne!

Și Dismas geme și în mii de dureri se mișcă pe stâlpul crucii. Capul său îl întoarce către Domnul. În sufletul lui e tare ca stânca credința, că acesta ar putea să-i ajute; vrea să-l roage, căci el nu voiește, nu dorește moartea. Gura deja și-o deschide ca să-și spună cererea, dar atunci de pe buzele Răstignitului răsună peste înălțimile Golgotei.

— Tată, iartă-i pe dânșii căci nu știu ce fac!

Atunci gura tâlharului amuțește, fiori reci îl cuprind, urechile îi sună, înaintea ochilor lui dansează flăcări roșii. Oare aceasta este deja moartea cea rece? Atunci își adună ultimile forțe, ochii săi pânjiniți încă o dată caută chipul acoperit de sânge al Mântuitorului.

Amintește-mă Doamne, când vei veni întru împărăția ta!

Și Domnul îl privește cu bunătate și cu iubire.

Atunci se face lumină în sufletul tâlharului; pe un moment vede un chip drăgălaș de copil, care cu ochii lui așa de miraculos îl privește, ca și cum în ei ar fi Cerul întreg. I se pare că un vâl i-a căzut de pe ochi. Copilul din deșert de odinioară și acesta, care, aici, pe lemnul martiriului sângerează, e aceeași persoană, ochii-i sunt aceiași, aceeași privire.

Și buzele Mântuitorului se deschid din nou:

Încă azi vei fi cu mine în Raiu!

Tradus de Dr. Irena Berinde

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de p. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET
Piața Unirii No. 25.

Despre S. Cuminecătura.

(Continuare.)

Isus Hristos, ca Dumnezeu atotștiutor a prevăzut, că instituind sf. Taină a Cuminecăturii, în care vom afla hrană sufletească, tărie și mângăiere, înaintea Lui vor veni milioanele creștinilor și adorându-l cu cu însuflețire vor striga: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.“ Omenimea credincioasă se va închina Lui ca sutașul, ca Natanail, ca apostolul Toma zicând: „Domnul meu și Dumnezeu meu.“ Isus Hristos a mai prevăzut apoi, că în decursul veacurilor scurgătoare mulți rătăciți, mulți erețici, păgâni, necredincioșii, și slab-credincioșii, cu nerușinare zice-i-vor: „De ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-te de pe cruce!“, cum au strigat în orbia lor sufletească arhieriei și farizeii la restignirea Lui.

Dulcele Mântuitor în întristarea Sa dumnezească — pentru necredința multora — s'a mângăiat, că mulțimea închinătorilor Lui — fără să fi văzut și auzit — vor crede în prezența reală a Sa în sf. Cuminecătura și își vor jertfi viața pentru întărirea și adevărarea acestei credințe. Tărie, hrană și mângăiere vor primi din sfânt Trupul și Sângele Lui toți cei-ce se ispășesc în Taina Pocăinței, cei-ce plâng, cei părăsiți, cei slabi, cei săraci, cei prigoniiți, cei desnădăjduiți. Tărie vor afla muceniciei, vergurele, episcopii și preoții în greaua misiune a apostoliei lor și în apărarea sfintei sale învățături, depozitată în biserica singură mântuitoare unită catolică.

În valurile năcazurilor, supărărilor, grigilor, durerilor și nemulțumirilor, de cari omenimea azi este obsedată și cuprinsă, oare unde ar putea afla alinare, tărie, hrană și mângăiere? De sigur numai și numai în jertfa necrunță zilnic și mereu căzută și vărsată nouă în s. Taină a Cuminecăturii.

Omenimea cuprinsă și orbită sufletește de patimile trupului, a lumii și a diavolului, neglijează cultul, închinarea și adorarea sf. Taine a Euharistiei. Trecem reci și nepăsători pe lângă sf. biserică, suntem foarte ocupați cu grijile lumesti și materiale.

Nu voim a cunoaște și a mărturisi că toată darea cea bună și tot darul vine de la Părintele îndurărilor, așezat în s. Taină a Impărtășeniei.

În biserică dacă ocazional mai intrăm, ne purtăm necuviincios, vorbim, glumim,

căutăm un loc mai comod, privim în toate părțile pentru a ne delecta ochii și alimenta cugetele cu cugete lumești și deșerte; uităm în nepăsarea și răceala sufletelor noastre, că stăm în s. biserică, înaintea „Impăratului mării” care pentru noi oamenii și a noastră mântuire, din iubirea nemărginită s'a jertfit pe lemnul s. Cruci și. ni-se dă nouă zilnic spre hrană sufletească și întărire trupească. Înaintea unui rege, unui ministru, unui general și poruncitor lumesc, cu câtă cinste, ascultare și reverință ne purtăm, cumpănim bine toată ținuta noastră ca să fie ireproșabilă, vorbe alese, ținuta dreaptă, veșminte curate, iară înaintea Domnului Ceriului și al Pământului noi oamenii, cari suntem pulbere și cenușă, ne purtăm necuviincios, în mod neglijent, obraznic, murdari trupește și sufletește.

E timpul bine venit, e timpul pocăinței, ca să ne schimbăm gândurile, vorbele, faptele și ținuta noastră în direcția creștinească.

D. V.

Necrolog.

† **Victoria Hossu n. Maurițiu.** O soție iubitoare, o mamă bună și a săracilor ocrotitoare inimoasă a trecut la cele vesnice. **Victoria Maurițiu**, soția, protopopului din Milașul Mare, Ioan Hossu în 19 Martie crt. a dormit în Domnul în etate de 71 ani. Pe lângă îndureratul soț o deplâng cei șese fii iubitori ai săi: Preasfințitul Iuliu, episcop de Cluj Gherla. Iustin inspector agromon, Teofil preot, Ioan director C. F. R. Vasile avocat și Traian medic legist.

Clerul și Credincioșii din Maramureș cu îndurerată inimă iau parte la jalea familiei trimițând și pe aceasta cale expresia celei mai devotate și adânc simțite condolențe.

Fie-i țărina ușoară și memoria binecuvântată!

† **Dr. Paul Cziplu.** Sâmbătă, în 28 Martie crt după un morb îndelungat **Dr. Paul Cziplu** fost primar al orașului Sighet, împărțit cu cele sfinte în vârstă de 53 ani și-a redat blândul său suflet în mâinile Ziditoru-

lui său ceresc. O adâncă și sinceră durere s'a manifestat din partea orășenilor, fără deosebire de neam și lege la astrucarea osemintelor acestui bărbat de inimă și muncă care în timpuri de grea cumpănă a preluat conducerea orașului afirmându-se pururea ca un adevărat părinte înțelept conducător al obștei și credincios fiu al Bisericii.

La prohodul celebrat de cinci proeji a asistat o mulțime imensă, după care au vorbit Dr. Mihai Dan subprimar orășenesc, maiorul Teofănescu și Dr. Petru Mihalyi scoțând în relief cu recunoștință meritele neperitoare ale celui dispărut.

Îl jelesc, fratele său păr. protopop profesor Vasile Cziplu, surorile sale Ileana Cziplu și Ana Cziplu m. Bașca, Maria Cziplu m. Iusco precum numeroase rudenii, cărora le transmitem sincerile noastre condolențe.

Odihnește în pace suflet nobile și blând!

Programul

Serviciilor divine în săptămâna mare la bis. rom. unită din Sighet.

Luni, Marți și Mercuri: în 6, 7 și 8 April crt. dimineața credincioșii se mărturisesc, apoi la s. Liturgie (ora 10 a. m.) să împărțesc.

Joi, (în 9 April c.) dimineața mărturisire; la ora 10 s. Liturgie și cuminicare. La orele 6 p. m. Evangeliile sft. Patimi. (Trastii.)

Vineri (10 Aprilie c.) la ora 9 oficiul ceasurilor. D. m. la ora 4 Mănețarea Sft. Patimi.

Sâmbătă (11 April c.) dimineața mărturisire și la ora 10 Sft. Liturgie și cuminicare.

Duminecă (12 April c. praznicul Sft. Paști) dimineața la orele 3 Mănețarea sft. Invieri; la orele 8^{1/2} a. m. Sft. Liturgie și binecuvântarea păștilor. D. m. la orele 4 vecernie.

Luni (13 April c.) și **Martți** (14 April c.) la orele 10 a. m. Sft. Liturgie, d. m. la orele 4 vecernie.

Sighet, la 2 Aprilie 1931.

Oficiul parohial

Calendar săptămânal.

5—11 Aprilie 1931.

5. **Dumineca Floriilor.** (Ev. Ioan, 12, 1.)
6. **Luni.** C. P. Eutichie † 285.
7. **Marți.** M. Caliope.
8. **Miercuri.** M. Ap. Irodion.
9. **Joi.** Joia Mare (Ev. Mat. 26, 2.)
10. **Vineri.** Vinerea Patimilor.
11. **Sâmbătă.** Sâmbăta Mare.